

LADIK KATALIN VERSEI

VADLIBÁK UTOLSÓ, TÜZES SUGARA

Kevesen éltek azon a hegyen.
Kénnel füstöltek egész éjjel,
Várták a Vízöntőkor hajnalát.

Valami súlyos járvány tombolt
A féltve őrzött kertben.
Véres szárnyakkal, égési sebekkel
Húztak el a hómezők felett.

FEHÉR, HALÁLOS ÁRAMLÁS

Az örvény szívóerejét
Hosszú éjszakákon át próbálgatta.
Védőruhájából asztrálteste könnyedén kibújt.
Szárnyait a hajó belsejében hagyta,
Tudatát átengedte a fehér vonzásnak,
A beteljesülés mérgező leheletének.

TENGERRE, DE MESSZE, S AZON TÚL

*A csatornába taszítástól
Nem félünk úgy, mint Isten szerelmétől
T. S. Eliot*

Olyan ez, mint a betegség.
Ma forgószeél támad, s a gyengédség által
A fül jobban hall és a szem jobban lát.

A betegség ágaskodik, növekszik, eléri a mennyezetet.
A többi vonal válaszol neki.
Peer Gynt a ház fölött repül.

SZÉL, FA, MOCSÁR

A tartógerenda vészesen behajlik.
Feltámadt Médeia citromsárga szélben.
A kiszáradt szomorúfűz éjszaka virágot hajt.
Nincs hiba, nincs dicséret.
Szörnyű álmok, mérgező harmaton ülnek.
A mocsár vize a fa fölé emelkedik.
Hajnalra szél kerekedik.

ÁGAK KÖZÖTT, LEBUKÓBAN

Magányos, izzó kődarab.
Nem élet és nem halál.
Örök idők óta tartó zuhanás.

ÉDENTŐL KELETRE

Rommezőkön bukdácsolnak,
Markukban a betört ég üvegcserepei.
Elvérzik csuklójukon a reggel,
A szilánkokat üres szemgödreikbe tömik.

